

עפ"ת 58629/12/15 - אבישי איפרגן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

14 ינואר 2016

עפ"ת 58629-12-15 איפרגן נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט רענן בן-יוסף
המערער
אבישי איפרגן

נגד
המשיב
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער בעצמו

ב"כ המשיבה עו"ד פלוס

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

ביום 28.10.15 בסמוך לשעה 08:10 נרשם נגד המערער ברח' כצנלסון 66 בגבעתיים דו"ח תנועה על פיו עבר עבירה בניגוד לתקנה 47ה(5) כלומר הוא עקף תוך שחוצה קו הפרדה רצוף. עסקין בעבירת תוספת שיש עליה פסילת חובה. שוטר עצר את המערער ורשם לו דו"ח ובדו"ח הזמין אותו לדיון ליום 11.10.15, שבועיים קודם לביצוע העבירה, אך למרות זאת התייצב המערער בפני בימ"ש לאחר שעשה מאמצים ובירר את המועד הנכון, הוא יום 10.11.15.

לפני בימ"ש קמא הוקרא לו כתב האישום, הוסבר לו תוכנו. המערער אמר מספר דברים בביהמ"ש, בין היתר אמר את המשפט הבא: "לגופם של דברים, עובדתית עברתי את קו ההפרדה הרצוף...". בסיפא לתגובתו לכתב האישום אמר המערער: "... אני בוחר ליטול אחריות על ביצוע העבירה ולהודות במיוחס לי".

בימ"ש קמא הרשיע את המערער עפ"י הודאתו, וגזר לו בין היתר בשל עברו הנקי יחסית, 6 הרשעות קודמות משנת 2001, עונש קל מאוד של קנס 800 ₪ ופסילה מותנית של חודש לשנה.

במהלך הדיון בפני בימ"ש קמא ניסה המערער להציג צילום ממצלמת הקסדה שלו בעת המעשה, והצליח כך באופן חלקי. הוא לא הצליח להציג בפני בימ"ש קמא את רגע ביצוע העבירה הנטען על ידו, לא ע"י השוטר.

למרות הודאתו בפני בימ"ש קמא, למרות העונש הקל שהוטל על המערער בבימ"ש קמא, הוגש הערעור הנוכחי שהינו למעשה ערעור שמחזיק בו בקשה לחזור מהודאה עפ"י סעיף 153(א) לחסד"פ [נוסח משולב, תשמ"ב-1982].

ההלכות בדבר חזרה מהודאה והוראות הסעיף עצמן, הן ברורות וידועות. בימ"ש ירשה חזרה מהודאה רק "מנימוקים מיוחדים שיירשמו". אפנה בין היתר לרע"פ 10705/05 אבי מסיקה נ' מדינת ישראל (2.5.06), ע"פ 6349/11 גנס שניידר נ' מדינת ישראל (10.6.13) ועוד. ניתן לסכם את אותה פסיקה באמירה המצוטטת בפרשת שניידר: "ככלל, נפסק כי היתר כאמור יהיה מוצדק רק בנסיבות חריגות. אלה מתקיימות, למשל, כאשר מתוך מכלול הנסיבות מתעורר חשש ממשי שהנאשם הודה באשמה בניגוד לרצונו החופשי, או תוך שהוא אינו מבין את משמעות הודייתו...".

אין אפילו טענה מצד המערער כי הודאה באשמה שלא מרצונו החופשי בפני בימ"ש קמא או שלא הבין את משמעות הודייתו. עפ"י אותן הלכות היעדרות לבקשה לפי סעיף 153 תהיה פחותה ככל שהשלבים בהליך המשפטי מאוחרים יותר, בודאי כך הדבר כשהבקשה באה במסגרת ערעור. קיים חשש מובנה בסיטואציה כזו שמא הבקשה לחזרה מהודייה נובעת מאכזבה או מכשל בציפיות מהענישה.

האמירה האחרונה מביאה אותי לתוצאה הסופית אותה אפרט להלן:

נאמרו בע"פ 4335/91 מדינת ישראל נ' ד"ר קסאם סמחת, פ"ד מה(5) 798 הדברים הבאים: **"מאידך גיסא ברור... כי ההודיה ניתנה בשעתה, מרצונו החופשי, ולאחר שיקול דעת, מלווה ביעוץ משפטי של סנגורו. כל הנמקתו של הנאשם בבקשתו לחזור בו מן ההודיה, כפי שניתן לתמצת אותה היא, כי לאחר שיקול דעת נוסף, הגיע לכלל דעה כי טעה בהחלטתו הקודמת שהביאה להרשעתו, ונחוש הוא בדעתו להוציא את צדקתו לאור ע"י קיום הדיון בכתב האישום המקורי עם כל הכרוך בכך..."**.

בהמשך נאמר ע"י בימ"ש העליון **"בבוא בית המשפט לשקול אם לתת לנאשם רשות לחזור בו מהודאתו... לא די לדעתי בבירור השאלה אם ההודיה ניתנה בשעתה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם. סבורני, כי גם אם השתכנע ביהמ"ש בכך, עוד עליו לשאול עצמו, מה הסיבה הכנה והאמיתית אשר מביאה את הנאשם לבקש את החזרה מההודיה. אם סובר הנאשם כי טעה בשיקוליו בעת שהודה, והמטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו היא כי תינתן לו הזדמנות להוכיח את חפותו, יהיה אז נכון וראוי הוא שלא להכביד תמיד במשקלם של אותם נימוקים מיוחדים, הנדרשים בסעיף 153(א) הנ"ל"**.

הנני סובר שבפרשת סמחת בדעת הרוב שם מתאימה ככפפה ליד כאן. המערער קיבל עונש קל מאוד לאחר שהודה. אין חשש שמא אכזבתו מהעונש הביאה אותו לבקש לחזור בו מהודאתו. השתכנעתי לאחר עיון בסרט ושמיעת דבריו של המערער בדיון בעל פה וקריאתם בכתב הערעור, שאכן הוא מתחרט על הודאתו, כי הוא מאמין באמונת אמת שאין הוא אשם בעבירה הוא הואשם ובנסיבות הללו ולאור כלל הנסיבות, לרבות העובדה שלמרות הטעות בתאריך הדיון דאג להתייצב לדיון וגם בהתחשב בכך שעסקינן בעורך דין אשר עלות הדיונים אין לזלזל בהם לגביו ולבזבז זמנו, הנני נעתר לערעור, מבטל את פסק דינו של בימ"ש קמא.

המערער יוזמן לבימ"ש קמא, אם לשיבת מענה אם לשיבת הוכחות, כפי שימצא לנכון בימ"ש קמא. במידה והמערער שילם את הקנס אזי המדינה תחזיר לו את כספו.

בימ"ש לתעבורה יזמן את המערער לפי הכתובת בערעור: רח' לינקולן 20, בית רובינשטיין, ת"א.

בנסיבות אינני עושה צו להוצאות.

ניתן והודע היום ד' שבט תשע"ו, 14/01/2016 במעמד הנוכחים.

רענן בן-יוסף , שופט

הוקלד על ידי ענת ששה